

Второ, стигаше лане прѣзъ Ноемврия да мине прѣзъ Северинъ единъ Господинъ Кръстьо (Бахчевановъ), да ти пришепне двѣ-три военно-дипломатически хемъ дълбоки, щото ти да загубишъ и ума и дума и по такъвъ *позоренъ* (слаба е думата да изрази качеството) начинъ да избѣгашъ ношѣ отъ квартирата ми и да се омазвашъ около ония, противъ които азъ се бѣхъ вече изразилъ явно и гласно, че ги не считамъ за хора — и да злословишъ противъ мене, па исфъркнѣ за Бѣлградъ, като захвърли и мене и вѣстникътъ и борджоветѣ си и образа и честта си и всичко! . . . — Помнишъ ли кога съставихме обвинителниятъ си актъ противъ Красилникова, когато се изрази че не маришъ да играешъ и да лъжешъ, да лъжесвидѣтелствуваешъ и покорствоваешъ, само да си отмѣстишъ, което станѣ причинѣ да напиша *отдѣлно* обвинението си противъ сжцаго! — Знаешъ че тогава думата ти и поглѣда ти ми жегнѣ, както змийско жило сърцето? .

Попче, при всити тия печални дни, ти чули отъ мене поне горчива дума, поне единъ оскърбителенъ поглѣдъ? — Не, азъ само сълизитѣ си не можѣхъ да прѣглѣждамъ, — всичко друго жертвовахъ — защо? — по-сетнѣ ще кажа.

Но ти едно нѣщо капитално показа и доказа: първия пѣтъ отъ Браила, втория отъ Северинъ, именно че си ми билъ чуждъ за мене и за вѣстникатъ ми, че си ми билъ простъ наемни работникъ, — азъ те казвахъ и турѣхъ за вторъ родителъ на «9-й Августъ» и «19-й Февр.», ти избѣгваше прѣзъ заднитѣ врата, като провинившии се слуга, съ умраза въ сърце, срѣщу домътъ и господарътъ. Така сжщо и напоследъкъ: ти се вмѣкна скриномъ прѣзъ заднитѣ врата и, безъ да те осѣти нѣкой, *открадиж формално* буквитѣ на печатницата, въ която си служилъ. — Разбирамъ да си чувствувалъ че не заслужавашъ за родителъ, което впрочемъ си и изказа извѣстната вѣчеръ на обѣсененията ни въ Ноемврия въ Северинъ, — но *неразбирашъ*, защо си ме мразилъ и така тъпчеше собствената си честь. При все това, една думица не бѣ излѣзла отъ мене противъ тебе, напротивъ закрилѣхъ ти безразсѣдствата съ разни обстоятелства и пр.; исплатихъ всичкитѣ ти борчове и направихъ всичко, за да се заглади работата съ надѣжда . . . Защо? ще кажа!

И ето най-сетнѣ поболѣвашъ се опасно, — азъ на часътъ щомъ се научихъ за това, положихъ всички усилия, за